

[திரு. மு. கண்ணப்பன்]

[1975 நவம்பர் 6]

டங்கள் கட்டி, அவற்றை வாடகைக்கு விட்டு, அதன் மூலம் கோயில்களின் வருமானத்தைப் பெருக்கி, அவைகள் ஊழியர்களுக்கு தக்கவாறு ஊதியம் கொடுப்பதற்கும், கோயிலைப் பராமரிப்பதற்கும், திருவிழாக்கள் எடுப்பதற்கும் பயன்படுகின்ற வகையில் அமைய வேண்டும் என்ற கருத்தை மையமாக வைத்து இந்தத் தீர்மானத்தை அவர்கள் கொண்டு வந்திருக்கின்றார்கள். அவர்களுடைய கருத்தை அரசு முழுமையாக ஏற்றுக்கொள்ளுகிறது. அதே நேரத்தில் கார்ப்பரேஷன் அமைக்க வேண்டும் என்ற யோசனையையும் சொல்லியிருக்கின்றார்கள். எந்த வகையில் அதை அமைக்கலாம் என்பதுபற்றியும், இந்தக் கார்ப்பரேஷனே தேவையா அல்லது தற்பொழுது இருக்கின்ற அமைப்பின் மூலம் ஆணையரை வைத்து காரியங்கள் செய்ய முடியுமா என்பதையும் பரிசீலித்து, தக்க முடிவை அரசு எடுக்கும் என்பதை அவைக்குத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். எந்த வகையிலே செயல்படுத்தலாம் என்பதற்கு நம்முடைய அரசு நிதித் துறைச் செயலாளர், வணிக வரி அற நிலையத் துறைச் செயலாளர், ஆணையர் ஆகிய இந்த மூன்று பேரையும் கொண்ட ஒரு குழுவை நியமித்து, கார்ப்பரேஷன் அமைக்கலாமா, அல்லது அரசாங்கமே அதற்கு முதலீடு செய்ய லாமா, எப்படிப்பட்ட நிலைமைகளிலே முதலீடு செய்வது என்பதுபற்றியெல்லாம் பரிசீலித்து, வெகு சீக்கிரத்தில் செயல்படுத்துகின்ற வகையிலே நடவடிக்கை மேற்கொள்ளும் என்ற கருத்தை அரசின் சார்பிலே தெரிவித்து, இந்தத் தீர்மானம் தனிப்பட்ட முறையில் நிறைவேற்றப்பட வேண்டிய தேவையிலலை, அரசாங்கமே இவற்றுக்கு தக்க நடவடிக்கை எடுக்கும் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொண்டு, விடைபெறுகிறேன்.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர்: மாண்புமிகு உறுப்பினர் தவத்திரு குன்றக்குடி அடிகளார் அவர்கள் தம்முடைய தீர்மானத்தை வலியுறுத்துகிறாரா?

தவத்திரு குன்றக்குடி அடிகளார்: தீர்மானத்தின் நோக்கங்களை அரசு ஏற்றுக்கொண்டு, உரிய செயல் வடிவம் கொடுப்பதாக அரசின் சார்பில் உத்தரவாதம் கொடுத்திருப்பதால், தீர்மானத்தை நான் வற்புறுத்தவில்லை.

தீர்மானம், அவையின் அனுமதியுடன், திரும்பப் பெறப்பட்டது.

(2) உச்சவரம்பு அளவுக்குக் குறைவான நிலத்தை ஒப்படைத்தல்.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்: மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே,

“உச்சவரம்பு அளவுக்குக் குறைவாக நிலம் வைத்துள்ளவர்களுக்குச் சொந்தமான உபரி நிலங்கள், அவர்களால் விருப்பமுடன் ஒப்படைக்கப்படுமானால், மாநிலத்தில் மேற்கொள்ளப்படும் நிலச் சீர்திருத்த நடவடிக்கைகளைக்

1975 நவம்பர் 6]

[திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்]

கருத்திற்கொண்டு, அவை அரசால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு நிலமற்ற ஏழைகளுக்கும் பகிர்ந்தளிக்கப்பட வகை செய்து பொருத்தமான சட்டம் ஒன்று நிறைவேற்றப்படலாம் அல்லது தற்போதைய சட்டம் உரியவாறு திருத்தப்படலாம் என்றும் தற்போதைய நில உச்சவரம்புச் சட்டத்தின்கீழ் வரையறுக்கப்பட்டுள்ளவாறு நிலச் சொந்தக்காரர்களுக்கு இழப்பீட்டுத் தொகை வழங்கப்படலாம் என்றும் இந்த அவை அரசுக்குப் பரிந்துரை செய்கிறது” என்ற தீர்மானத்தை முன்மொழிகிறேன்.

திரு. ஏ. ஆர். தாமோதரன் : இதை நான் வழிமொழிகிறேன்.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் : முன்மொழியப்பட்ட தீர்மானம்—

“உச்சவரம்பு அளவுக்குக் குறைவாக நிலம் வைத்துள்ளவர்களுக்குச் சொந்தமான உபரி நிலங்கள், அவர்களால் விருப்பமுடன் ஒப்படைக்கப்படுமானால், மாநிலத்தில் மேற்கொள்ளப்படும் நிலச் சீர்திருத்த நடவடிக்கைகளைக் கருத்திற்கொண்டு, அவை அரசால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டு நிலமற்ற ஏழைகளுக்கும் பகிர்ந்தளிக்கப்பட வகை செய்து பொருத்தமான சட்டம் ஒன்று நிறைவேற்றப்படலாம் அல்லது தற்போதைய சட்டம் உரியவாறு திருத்தப்படலாம் என்றும் தற்போதைய நில உச்சவரம்புச் சட்டத்தின்கீழ் வரையறுக்கப்பட்டுள்ளவாறு நிலச் சொந்தக்காரர்களுக்கு இழப்பீட்டுத் தொகை வழங்கப்படலாம் என்றும் இந்த அவை அரசுக்குப் பரிந்துரை செய்கிறது”.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, இது ஒரு சலபமான தீர்மானம் என்பது எனது கருத்து. இதன் முக்கியமான கருப்பொருள், தற்போதுள்ள நில உச்சவரம்புச் சட்டத்தின் அடிப்படையிலே, நிலச் சீர்திருத்தத்திற்கு ஆதரவு கொடுக்கப்படுகிற வகையில், நிலமில்லாத ஏழை விவசாயத் தொழிலாளர்களுக்கு நிலம் கொடுக்க வேண்டும் என்பதுதான். நிலங்கள் பரவலாக்கப்பட வேண்டுமென்று சொன்னால், பலரிடம் இருக்கக்கூடிய உபரி நிலம் எடுக்கப்பட்டு, அது நிலமற்ற பலருக்குக் கொடுக்கப்பட வேண்டும். அந்த அடிப்படையிலேதான் 1960 ஆம் ஆண்டிலே நில உச்சவரம்புச் சட்டம் கொண்டுவரப் பட்டது. அப்போது 30 ஏக்கரா நிலம் உச்சவரம்பாக வைக்கப்பட்டு, அதற்கு மேல் நிலம் வைத்திருப்பவர்களிடமிருந்து அந்த உபரி நிலத்தை அரசாங்கம் எடுத்து நிலமற்றவர்களுக்குக் கொடுத்தது. அந்த அடிப்படையில் கிட்டத்தட்ட 24,124 ஏக்கர் நிலங்கள் எடுக்கப்பட்டதாக நான் அறிகிறேன். அதற்குப் பின்னால் திராவிட முன்னேற்றக் கழக அரசு வந்த பிறகு, 1971 ஆம் ஆண்டு கொண்டு வந்த நில உச்சவரம்புச் சட்டத்திலே, 30 ஏக்கர்கள் என்று இருந்ததை 15 ஸ்டென்டேர்ட் ஏக்கர்கள் என்று ஆக்கி, அதன் மூலமாக கிட்டத்தட்ட 1.08 லட்சம் ஏக்கர்கள் சுர்ப்ளஸ் என்ற அளவிலே எடுக்கப்பட்டு, கிட்டத்தட்ட 37 ஆயிரம் பேருக்கு

[திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்]

[1975 நவம்பர் 6]

அவைகள் கொடுக்கப்பட்டதாக அமைச்சர் அவர்கள் சொன்னார்கள். அந்த 1.08 லட்சம் ஏக்கர்களில் 62,682 ஏக்கர்கள்தான் இதுவரையில் இந்த 37 ஆயிரம் பேர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. முதலிலே எடுக்கப்பட்ட 24,124 ஏக்கர்களும் 4,825 பேர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் என்று கருதுகிறேன். குத்தகைதாரர்கள் 5 ஏக்கர்கள் வரையிலே குத்தகைக்கு வைத்துக்கொள்ளலாம் என்று இருக்கிறது. அப்படி 5 ஏக்கர்கள் இருந்தால்தான், ஒருவர் பாடுபட்ட பலனைப் பெறமுடியும். ஆக, முன்பு எடுத்த மொத்தம் 24,124 ஏக்கர்களையும் ஒரு ஆளுக்கு 5 ஏக்கர் என்ற அளவிலே கொடுத்தால்கூட, 4,825 பேர்களுக்குக் கொடுக்க முடியும். 2½ ஏக்கர் ஒரு ஆளுக்கு என்று கொடுத்தால், கிட்டத்தட்ட 8 ஆயிரம் பேர்களுக்குப் பலன் ஏற்பட்டிருக்கலாம்.

அடுத்தபடியாக, தற்போதுள்ள உச்சவரம்புச் சட்டத்தின் அடிப்படையிலே 1.08 லட்சம் ஏக்கர்கள் கிடைக்கும் என்று சொன்னார்கள். அதிலே 62,682 ஏக்கர்கள் எடுக்கப்பட்டு 37 ஆயிரம் பேர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. கணக்கிட்டுப் பார்த்தால், ஒருவருக்கு இரண்டு ஏக்கர்கள் என்ற அளவுக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆக, மொத்தமாகப் பார்த்தால், கிட்டத்தட்ட 45 ஆயிரம் பேர்களுக்கு இதுவரை உச்சவரம்புச் சட்டத்தின் மூலமாக உபரி நிலங்கள் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. தமிழ் நாட்டிலே, எனக்குத் தெரிந்த வரையில், கிட்டத்தட்ட 63 லட்சம் ஏக்கர்கள் பயிரிடப்படுகின்றன. தற்போது விவசாயத் தொழிலில் ஈடுபட்டிருக்கக்கூடியவர்கள் கிட்டத்தட்ட 45 லட்சம் பேர்கள். இவர்களுக்கெல்லாம் நிலங்கள் கொடுக்கப்பட வேண்டும். ஆனால் துரதிருஷ்டவசமாக நமக்குக் கிடைத்திருப்பது இவ்வளவு நிலம்தான். அதை நாம் 45 ஆயிரம் பேர்களுக்குக் கொடுத்திருக்கிறோம். மொத்தம் இருக்கக் கூடிய 45 லட்சம் விவசாயிகளில், இதுவரையிலும் நிலங்கள் கொடுக்கப் பட்டிருப்பது 45 ஆயிரம் பேர்களுக்குத்தான். இது ஒரு சதவீதத்துக்கு உள்ளாகத்தான் ஆகிறது. ஆகவே, இந்த நில உச்சவரம்புச் சட்டம் நல்ல பயனுள்ளதாக ஆக்கப்பட வேண்டும் என்றால், இன்னும் அதிகமான நிலங்கள் எடுக்கப்பட்டு நிலமில்லாத ஏழை மக்களுக்கு வழங்கப்பட வேண்டும். தமிழ் நாட்டிலே அதிகமான அளவுக்கு உபரி நிலங்கள் எடுக்கப்படவில்லை என்று சொன்னால், நிலங்களை வைத்திருப்பவர்கள் ஏமாற்றிவிட்டார்கள் என்பதல்ல

(பிற்பகல் 5-40)

உண்மை. இன்றும் கூட சில பேர்கள் தமிழகத்திலே வழக்கை வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதை நான் தெரிவித்துக்கொள்ளுகின்றேன். இப்போது தமிழ் நாட்டிலே மொத்தமாகப் பார்க்கிறபோது, பல பேர்களிடத்தில் ஒரு ஏக்கர், இரண்டு அல்லது மூன்று ஏக்கர் என்றுதான் இருக்கிறது. ஒரு

1975 நவம்பர் 6]

[திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்]

ஏக்கர் உள்ளவர்கள் எவ்வளவு பேர்கள்? பட்டாதாரர்கள் 50 சதம் அல்லது 60 சதம் இருப்பார்கள். ஒரு ஏக்கர் அல்லது 5 ஏக்கருக்குக் குறைவாக வைத்திருப்பவர்கள் கிட்டத்தட்ட 90 சதம் பேர்கள். தமிழ் நாட்டிலே பல்லாயிரக் கணக்கான பட்டாதாரர்கள் அதிலே பாடுபட்டுக்கொண்டிருக்கின்றார்கள் என்பதை அறிவோம். அப்படி ஒரு ஏக்கர் வைத்துக்கொண்டு, அரசாங்க உத்தியோகத்தை நம்பிக்கொண்டு, சென்னை போன்ற வேறு இடங்களுக்குச் சென்றிருக்கிறார்கள். அப்படி அவர்களுக்கு எந்தவிதமான வருமானமும் கிடைக்காமல், தனியாகவும் பயிர் செய்ய முடியாமல் இருக்கின்றார்கள். அவர்கள் அதை ஒரு கிஸ்தி கட்டுகின்ற உடமையாகத்தான் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அனுபோக பாத்தியதை உள்ளவர்கள் எதுவுமே தருவதில்லை. இந்த நிலத்தை இன்னொருவரிடத்திலே கொடுத்தாலே போதும் என்று இருக்கிறார்கள். இதற்கு முன்னாலே இந்த நிலச் சீர்திருத்தம்பற்றி மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் பல பேர்கள் பேசினார்கள். நிலச் சீர்திருத்தம் சரியான முறையிலே இல்லையென்றால், பல பேர்கள் வழக்கிற்குப் போக வேண்டியிருக்கும். சிறு நிலச்சுவாந்தாரர்கள் வழக்குக்குப் போக வசதியில்லை. அவர்கள் இந்தச் சீர்திருத்தத்தை முழுமனதோடு ஆதரித்து, அரசாங்கத்துக்கு உறுதுணையாக இருந்து, தங்களுடைய நிலத்தைத் தாங்களாகவே விட்டுக் கொடுக்கத் தயாராக இருக்கிறார்கள். எங்களுடைய மாவட்டத்திலே பொதுவாக நிலங்களை சுலபமாக விற்க முடியும். இப்போது அந்த நிலைமை இல்லை. இந்த நிலத்தை அரசுக்குக் கொடுத்து விடுகிறோம். அரசாங்கம் அவர்களுக்குத் தரவேண்டிய பணத்தை நில உச்சவரம்புச் சட்டத்தின் அடிப்படையிலே, முதல் 5 ஆயிரம் 'ஆனுவல் ரென்ட்' என்ற அளவிலே வரக்கூடியதாக அவர்களுக்கு 12 டைம்ஸ் என்ற முறையிலே கொடுக்கிறார்கள். அந்த அளவில் அரசாங்கத்திலே கொடுத்தால்கூட போதும் என்று பல நிலச்சுவாந்தாரர்கள் சொல்கிறார்கள். அந்த அடிப்படையிலே நான் கொண்டுவந்திருக்கின்ற இந்தத் தீர்மானத்தை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். இப்போது மத்திய அரசிலிருந்து நம்முடைய பிரதம மந்திரி அவர்கள் நிலச் சீர்திருத்தத்திற்கு மிகவும் முக்கியத்துவம் கொடுக்க வேண்டுமென்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். நமது மாநிலத்திற்கும் அவர்கள் எழுதியிருக்கிறார்கள். அந்த முறையிலே இன்னும் அதிகமான நிலத்தை எடுத்து விளியோகம் செய்ததாக இருக்கும். நிலச் சீர்திருத்தம் என்ற வகையிலும், சிறு நிலச்சுவாந்தாரர்கள் சார்பாகவும், விவசாயத் தொழிலாளர்கள் சார்பாகவும், லட்சக்கணக்கான நிலம் இல்லாதவர்களுடைய துயரத்தைப் போக்குவதற்காக இந்தத் தீர்மானத்தைக் கொண்டுவந்திருக்கிறேன். அரசு இதை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன்.

[1975 நவம்பர் 6]

THIRU A. R. DAMODARAN : Sir, this Resolution that has been moved by my hon. Friend Thiru Swaminathan is, I think, an entirely unobjectionable Resolution from the Government's point of view because while the object of the landowners may not be to surrender surplus lands to help the Government's objective regarding land ceilings, nonetheless, it would serve the purpose which the Government have in mind because, at the present moment, in spite of various Land Ceiling legislations that we have passed, as my hon. Friend pointed out, less than 85,000 to 90,000 people have been able to benefit only because surplus land is not available for distribution since we have nearly 4.5 million landless labourers and 4.4 or 4.6 million tenant-cultivators. I think this suggestion would help the Government to avail themselves of a larger extent of land which could be distributed to the huge queue that waits for lands in these areas.

Secondly, Sir, as regards the compensation that has been mentioned in this Resolution, it has not been stated that market value should be paid and it has not been stated that the price should be negotiated. All that has been stated is that the same compensation that was envisaged in the existing Land Ceiling Act which ranges from 12-11-10 to 9 times the annual net income in varying ranges should be paid as compensation to those who are willing to surrender this land to Government. I hope that the Government may take an early opportunity of amending the existing Land Ceiling Act itself, so that those who are willing to surrender these lands without any litigation could do it. There is no question of going to Court and there is no question of determining the market value. It can be done in less than three months and I am sure the response would be good especially from those unfortunate individuals who have perhaps not purchased land in the recent past, but who have inherited it from their fathers and who find that it is more of a liability than an asset. If they are willing to surrender these lands, I really do not think that Government would have any radical objection to paying them the limited compensation that is envisaged in the Land Ceiling Act. In fact, when these Bills were brought before this House, we pleaded that if it was the real intention of the Government to help the tenant farmers as well as the landless labourer, then some sort of a co-operative tenants' bank or an agricultural bank would be necessary to finance the ryots to buy up the land which they were tilling on lease or holding on tenancy.

1975 நவம்பர் 6]

[Thiru A. R. Damodaran]

The Government of Tamil Nadu have also lent support to this idea but, unfortunately, the whole thing fell through because of lack of funds which was required in a very massive way because our own estimate was that more than Rs. 100 crores would be required for this purpose. But I think we can make a small beginning by accepting the laands which the landowners of Thanjavur district seem to be so very anxious to surrender. I think the problem will arise only in a few areas. Nobody is going to surrender land in Ramanathapuram district; neither would the Government be willing to take it nor would there be landless labourers waiting to cultivate it. But it is from the richest bowl of Tamil Nadu —lands in Thanjavur district, perhaps in Tiruchirappalli and perhaps in some areas of Coimbatore, Chingleput and North Arcot districts that lands may be surrendered to the Government and I wholeheartedly commend the Resolution for the acceptance of this House.

திரு. கே. எஸ். கணபதி : மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவரவர்களே, மாண்புமிகு அங்கத்தினர் திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் அவர்கள் முன்மொழிந்துள்ள இந்தத் தீர்மானமானது உண்மையிலேயே நிலச் சீர்திருத்தத்திலே ஒரு புரட்சியைச் செய்யும் அடிப்படையிலே அமையும் என்ற அளவுக்கு அரசாங்கம் மாண்புமிகு அங்கத்தினர் அவர்களின் தீர்மானத்தை நிறைவேற்றித் தர வேண்டும் என்று நான் கேட்டுக்கொண்டு, என்னுடைய கருத்தைச் சொல்ல முற்படுகிறேன்.

ஏறத்தாழ 15 சத விகிதம் உழவுக்கு உள்ள நிலம்தான் இந்த உச்சவரம்புச் சட்டத்தின்படி அரசாங்கத்தால் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டு விநியோகிக்கப் பட்டிருக்கிறது. அந்த அளவுக்கு நம்முடைய முயற்சியும் நோக்கமும் சிறப்பானதாக இருந்தாலும், கடைப்பிடிக்கும் கொள்கை எவ்வளவு நேர்மையானதாக இருந்தாலும், நாங்கள் எதிர்பார்த்த அளவுக்கு நிலச் சீர்திருத்தத் திட்டத்தை நிறைவேற்றவில்லை என்பதைத்தான் நான் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். ஏனென்றால், நிலமில்லாத விவசாயிகளுக்கு நிலம் வழங்கப்பட வேண்டும் என்பதுதான் நம்முடைய நோக்கமாக இருந்தாலும், மாண்புமிகு அங்கத்தினர் அவர்கள், 1,80,000 ஏக்கர் நிலத்தை எடுத்து, ஏறத்தாழ 1½ ஏக்கர் அல்லது 2 ஏக்கர் என்று கொடுத்து, 45 ஆயிரம் விவசாயிகளுக்கு மட்டுமே நாம் நிலம் வழங்கியிருக்கிறோம் என்று குறிப்பிட்டார்கள். 45 ஆயிரம் விவசாயத் தொழிலாளர்களுக்கு மட்டுமே நிலம் கொடுக்கப்பட்டிருப்பதைப் பார்க்கும்போது, நம்முடைய நோக்கம் உண்மையாகவே நிறைவேறவில்லை

[திரு. கே. எஸ். கணபதி]

[1975 நவம்பர் 6]

என்பதுதான் என்னுடைய கருத்தாகும். நாம் முழு அளவு நிலச் சீர்திருத்தத்தை நிறைவேற்ற வேண்டுமானால், மாண்புமிகு அங்கத்தினர் திரு. சுவாமிநாதன் அவர்கள் கூறிய தீர்மானத்தை நாம் செயல்படுத்த வேண்டும். ஏனென்றால், பெரும்பான்மையானவர்கள் குறைவான நிலம் வைத்திருக்கிறார்கள். மேலும் அவர்கள் அந்த நிலத்தைச் சாகுபடி செய்வதில்லை. அதை குத்தகைக்கு விட்டிருக்கிறார்கள். நமக்கு இது நன்றாகத் தெரியும். குத்தகைக்கு விட்ட நிலத்திலிருந்து அவர்களுக்கு எந்தவிதமான வருமானமும் வருவதில்லை. முதற்படியாக அவர்கள் இந்த நிலத்தை அரசுக்குக் கொடுக்க முன்வருவார்கள். எனவே இந்தத் தீர்மானத்தை ஏற்று நிறைவேற்றினால், ஏறத்தாழ நம்முடைய விவசாய நிலத்திலே 40 சதவிகிதம் அரசுக்குக் கிடைக்கும் வகையிலே வழிவகைகள் செய்ய முடியும். மாண்புமிகு அங்கத்தினர் திரு. சுவாமிநாதன் அவர்கள் உச்சவரம்புச் சட்டத்தின்கீழ் நிலங்களுக்கு இழப்பீட்டுத் தொகை வழங்கப்படலாம் என்று குறிப்பிட்டார்கள். ஆனால் இதைவிட, இன்சென்டிவ் என்று சொல்வார்களே, அப்படிச் செய்தால், அது நிலத்தைக் கொடுக்க அவர்களுக்கு ஊக்கமளிக்கும். சாதாரணமாக ரெண்டல் வேல்யுவினாலே, 12 முறை என்றோ அல்லது 15 முறை என்றோ நாம் வைத்தோமானால், அவர்களுக்கு அது ஊக்கமளிப்பதாக இருக்கும் என்று சொல்லி, இந்தத் தீர்மானத்தை வரவேற்று அமைகிறேன். வணக்கம்.

(பிற்பகல் 5.50)

* THIRU S. NARAYANASWAMY : Mr. Deputy Chairman, Sir, I hope the Hon. Minister will not brush his eyes to see me speak on the question of re-distribution of land. I believe it is not the intention of my hon. Friend Thiru Swaminathan to embarrass the Government by bringing in a Resolution such as the one he has brought in today. It is not with that intention. I know and I can testify to one fact. In the district of Thanjavur to which I belong, quite a large number of people are holding fragmented uneconomic lands which have become a nightmare to them. I am not prepared to pretend that they are interested in somebody else's benefit. It has become uneconomic for them to look after their lands. It has become impossible for them to have them cultivated on their behalf. The land is small for them to carry on cultivation by proxy or even cultivation through their own workers. It has become very difficult. The hon. Member referred to lands to the extent of about one or one and a half acres. Even a land of an extent of 3 or 4 acres has become uneconomic. If I

1975 நவம்பர் 6] [Thiru S. Naraayanaswamy]

may say so, Thiru G. Swaminathan is trying to point out the uneconomic character of all cultivation. Perhaps this Resolution is seeking the Government's help so that these lands are taken over and the frustration that is prevailing among the small land-holders is reduced. It would be good if they are paid some compensation. It is not for me to say how it should be fixed. My hon. Friend Thiru K. S. Ganapathi has rightly pointed out that the compensation should be fixed on an incentive basis. But I think this is a problem that has to be tackled later. In fairness to the Government, I should say that the fragmentation is not solely due to the Land Ceiling Act or due to the steps taken to re-distribute the lands to the landless. It is also the direct consequence of Mitakshara Law of Inheritance under which regular fragmentation of the land goes on, when a large number of children try to divide the land among themselves. I know several families which were once very rich and which are facing utter destitution. The ownership of land has become a nightmare to them. It is with this view, I think, my hon. Friend Thiru Swaminathan has brought in this Resolution. In fact, I was myself wondering when he brought this resolution that it had fallen to the lot of a Swatantra Party Member to do this. But this will relieve the suffering of the persons who own uneconomic holdings and, at the same time, the problem of the landless will also be solved to some extent. I have nothing else to say.

மாண்புமிகு திரு. செ. மாதவன் : மாண்புமிகு துணைத் தலைவரவர்களே, மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. சுவாமிநாதன் அவர்கள் கொடுத்துள்ள உச்சவரம்பு அளவுக்குக் குறைவான நிலத்தை அரசிடம் ஒப்படைத்தல் என்னும் தீர்மானத்தை நான் படித்தபொழுது, அதைப் புரிந்துகொள்ள எனக்குச் சிறிது நேரமாயிற்று. விளக்கம் வருமா என்று பார்த்தேன். பேசிய இரண்டு மாண்புமிகு உறுப்பினர்களும் விளக்கம் ஒன்றும் தரவில்லை. மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. கணபதி சொன்னதிலே கொஞ்சம் புரிந்தது. அந்தமாதிரி ஒரு பிரச்சினை வந்தால், ஏழை எளிய மக்களின் நன்மைக்காக எப்படி இந்தத் தீர்மானத்தை நிறைவேற்ற முடியும் என்று யோசித்துக்கொண்டிருந்தேன். அதிகமான அளவுக்கு நிலம் வைத்திருப்பவர்களிடமிருந்து நிலத்தை அரசு எடுத்து, ஏழை எளிய மக்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டும் என்பதுதான் நிலச் சீர்திருத்தச் சட்டத்தின் அடிப்படை. அதிலே பல குறைகள் இருக்கலாம். மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் பேசும்போது, அவற்றைப்பற்றியெல்லாம் சொன்னார்கள். நிலமற்ற ஏராளமான ஏழை எளிய மக்களுக்கு நிலம் வழங்க வேண்டுமென்ற நோக்கத்திற்காகத்தான் நில உச்சவரம்புச் சட்டம் கொண்டு வரப்பட்டது.

[திரு. செ. மாதவன்]

[1975 நவம்பர் 6]

அந்த நோக்கத்தை நிறைவேற்ற இந்தத் தீர்மானத்தை ஏற்றுக்கொண்டால் என்ன என்ற கேள்வி கேட்கப்பட்டது. நம்முடைய நாட்டிலே சிறிய சிறிய நிலங்களாக இருக்கின்ற நிலைதான் இதற்குக் காரணம். நம்முடைய இந்து குடும்பங்களில் 'ஜாயின்ட் பேமிலி' என்ற முறையில் பிரிவினையை ஏராளமாக ஏற்று, நிலங்களைச் சிறு சிறு துண்டு நிலங்களாக ஆக்குகிறார்கள். சிறு சிறு நிலங்களாக மாறி விடுவதற்கு இதுவும் ஒரு காரணம் என்று எனக்கு முன்னால் பேசிய மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. சித்ரா நாராயணசாமி அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். அது சிந்திக்க வேண்டிய விஷயம். அதற்கும் இந்தத் தீர்மானத்திற்கும் சம்பந்தமில்லை. தனியாரிடத்தில் இருக்கின்ற நிலத்தை அரசு வாங்கி, அதை ஏழை எளிய விவசாய மக்களுக்குக் கொடுக்கும்போது, மறுபடியும் ஒரு பிரிவினை ஏற்படும். அப்போதும் நிலங்கள் சிறு சிறு துண்டு நிலங்களாக மாற வாய்ப்பிருக்கிறது. பிரிவினை இல்லாத நிலத்தை அமைக்க வேண்டுமென்றும், உற்பத்தியைப் பெருக்க ஏதுவான ஒரு கொள்கையை வகுத்து, அதற்கு வழிவகையை மேற்கொள்ள வேண்டுமென்றும் அதுபற்றி ஆலோசிக்க வேண்டுமென்றும் 1967-ஆம் ஆண்டிலேயே கேட்டுக்கொண்டேன். பஞ்சாபில் இதுபோன்ற ஒரு நிலை இருப்பதாக அறிந்து, அவர்களது அறிக்கையைப் படித்து, அங்கேயும் இந்துக்கள் இருப்பார்களேயானால், அவர்கள் அந்தச் சட்டத்தை எப்படி நிறைவேற்றுகிறார்கள் என்று ஆராய்ந்தோம். அவர்கள் பக்கத்திலுள்ள நிலங்களை வாங்கி, உரிமையையும் வாங்கி, அந்த நிலத்தைக் கைப்பற்றுகின்ற வகையில் ஒரு அறிக்கை இங்கே வந்தது. அப்படி நாம் தமிழ் நாட்டில் செய்தால், நமக்கு ஏராளமான எதிர்ப்பு வரும். ஓட்டு வாங்கித்தான் நாம் பதவிக்கு வர வேண்டியிருக்கிறது. ஏழை எளிய மக்களின் நிலத்தை பணக்காரர்கள் சேர்த்துக்கொள்ளக்கூடிய நிலை வரும் என்ற ஒரு குறிப்பு அப்போது அரசாங்கத்துக்கு வந்தது. அந்தப் பிரச்சினையை அப்பொழுது நாங்கள் ஆராய்ந்தோம். மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. கணபதி சொல்வதுதான் உண்மையான காரணம். கையில் நிலம் இல்லை; அரசாங்கத்திலிருந்து இதற்குப் பணம் தரக் கூடாதா என்று கேட்கிறார்கள். அதை அரசாங்கம் ஆராய்ந்தது. 'டெனன்ட்ஸ் ரைட்' என்ற மசோதாவைக் கொண்டுவந்தோம். பல பேர் எதிர்ப்பு தெரிவித்தார்கள். அப்படி எதிர்ப்பு தெரிவித்த காரணத்தால், இப்போது அதுபற்றி ஒன்றும் செய்ய முடியாத நிலை இருக்கிறது. என்னைப் பொறுத்தவரையில், அந்தக் கொள்கையை ஆதரிக்கிறேன். நிலச் சொந்தக்காரர் ஒருவர் எங்கோ ஒரு இடத்திலும், அதை உழுகின்ற விவசாயி இன்னொரு இடத்திலும் இருக்கின்ற நிலையில், இந்த இரு சாராரையும் பயன்படுத்துகின்ற அரசியல் வாதிகள் இந்த நாட்டில் இருக்கும் வரையில், நம்மால் இந்தமாதிரி நல்ல காரியங்களைச் செய்ய முடியாத நிலை இருந்துகொண்டிருக்கும். என்னைப் பொறுத்தவரையில், உண்மையிலேயே

1975 நவம்பர் 6]

(திரு. செ. மாதவன்)

உழுகின்ற உழவர்களிடம்தான் நிலம் இருக்க வேண்டும். இப்பொழுது நிலச் சொந்தக்காரர் ஒரு இடத்தில் இருக்கிறார். அவருடைய அறிவிப்பு பத்திரிகையில் வருகிறது. நிலச்சுவாந்தார் பெயரில் அறிவிப்பு வருகிறது. அந்தப் பத்திரிகையேதான் அம்மாதிரி அறிக்கையை வெளியிடுகிறதா என்று எனக்குச் சந்தேகமாக இருக்கிறது. நிலச் சொந்தக்காரர்களுக்கு, உழுகின்றவன் நிலைமை என்னவானாலும், அதைப்பற்றிக் கவலையில்லை, அவர்களுக்கு சாப்பாட்டுக்கு நெல் வர வேண்டும், அவ்வளவுதான். பொதுவாக தமிழ் நாட்டில் நெல்லும் அரிசியும் இப்பொழுது தாராளமாகக் கிடைக்கிறது. ஆகவே அவர்களுக்கு வாய்ப்பு இல்லாத ஒரு நிலை இல்லை. அப்படிப்பட்ட நிலையில் நிலச் சுவாந்தார்—குடியானவர் என்ற ஒரு பாகுபாடு இருப்பது நம்முடைய நாட்டுக்கு நல்லதல்ல. இதற்கு ஒரு தீர்வு காண மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. சுவாமிநாதன் அவர்கள் மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. கணபதி அவர்களின் கருத்தை ஏற்றுக்கொண்டு, அதை அவர்கள் மாவட்டத்தில் பரப்பினால் நல்லது. திரு. கணபதி சொல்லும் கருத்துதான் திரு. சுவாமிநாதனின் கருத்துமா என்பது எனக்குப் புரியவில்லை. அப்படியென்றால், அதை நிறைவேற்ற இந்த அரசு தயாராக இருக்கிறது. அரசு வாங்க முயலும்போது, அதற்கான பணம் எங்கே இருக்கிறது என்று மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. தாமோதரன் அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். “டெனன்சி கார்ப்பரேஷன்” ஒன்றை அமைத்து, உழுகின்ற உழவர் பெருமக்களுக்கு நிலத்தை சொந்தமாக்கிக் கொடுக்க வேண்டுமென்று ஏற்கெனவே இந்த மன்றத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அது உண்மையாக இருக்குமானால், அது பரிசீலிக்கப்பட வேண்டிய ஒன்று. நிலச்சுவாந்தார்கள் என்ற பெயரில் ஏராளமான நிலத்தை வைத்திருப்பவர்கள் அந்த நிலங்களை உழுகின்றவர்களிடம் ஒப்படைக்க வேண்டும். நிலச் சுவாந்தார்கள் தங்களுக்கு அரசியல் பலம் இருக்கிறது என்பதால்,

(பிற்பகல் 6.00)

ஒத்துழைப்புத் தருவதில்லை. திரு. கணபதி அவர்கள் சொல்லுகின்றவை உழுகின்றவர்களிடம் நிலத்தைக் கொடுத்து அவர்களுக்குச் சொந்தமாக்க வேண்டுமென்ற கருத்தாக இருக்குமானால், அதைப் பரிசீலிப்பதற்கு அரசாங்கம் தயாராக இருக்கிறது. ஆனால் அதையெல்லாம் இந்தத் தீர்மானத்தைக் கொண்டுவந்தவர்கள் சொல்லவில்லை. அவர்கள் சொன்னது: “தமிழ் நாட்டில் நிலச்சுவாந்தார்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களிடத்திலே தேவையில்லாத அளவிலே நிலம் இருக்கிறது. அப்படித் தேவையில்லை என்று சொல்கிற நிலத்தை வாங்குவோர் தமிழ் நாட்டிலே இல்லை. அப்படிப்பட்ட ஒரு நிலச் சுவாந்தார் இருப்பாரானால், அப்படி நிலத்தை விற்பதற்கு அவர் தயாராக இருப்பாரானால், அதை வாங்குவதற்கு தமிழ் நாட்டில் ஆள் இல்லை என்றால்—இத்தனையும் உண்மையாக இருக்குமானால்—ஏன் இந்த அரசாங்கம் அவர்

[திரு. செ. மாதவன்]

[1975 நவம்பர் 6]

கனிடத்திலே இருந்து நிலத்தை வாங்க முன்வரக்கூடாது?" அவர்களிடத்திலேயிருந்து அந்த நிலத்தை வாங்கி, அவர்களுக்கு நஷ்டஈடு கொடுத்து, அந்த நிலத்தை ஏழைகளுக்குப் பகிர்ந்தளிக்கலாம் என்பதுதான் இந்தத் தீர்மானத்தின் பொருள் என்று நான் கருதுகிறேன். இந்தக் கருத்து உண்மையா என்பது தெரியவில்லை. அப்படி இருக்குமானால், அதற்கு என்ன மாற்றுப் பரிகாரம்? ஏன் அப்படி இருக்கிறது? ஏன் அதை வாங்க ஆள் இல்லாமல் போய்விட்டார்கள்? அந்த நிலம் பேருக்குத்தான் நிலமாக இருக்கிறதா அல்லது பாறையாக இருக்கிறதா? உற்பத்தி செய்கிற நிலத்தை வாங்குவதற்கு தமிழ் நாட்டிலே ஆள் இல்லாமல் இருக்க முடியுமா? இந்தப் புள்ளிவிவரங்கள் தரப்படுமானால், அதைப் பரிசீலித்து அதற்கு என்ன பரிகாரம் நாம் காணலாம் என்பதைப்பற்றி ஆலோசிக்கலாம். அதிலே எங்களுக்கு ஆட்சேபணை இல்லை. நம்முடைய எண்ணம், 'நான் உழமாட்டேன்' என்று சொல்லி உற்பத்திக்குக் குந்தகம் ஏற்படுத்துகிற நிலச்சுவாந்தார்கள் இருப்பார்களானால், அவர்களிடத்திலேயிருந்து நிலத்தைப் பறிப்பதுதான் நியாயமான கொள்கை. திரு. சுவாமிநாதன் அவர்கள் சொல்கிறமாதிரி, உண்மையிலே நாட்டுக்கு விரோதமாக, உற்பத்தி செய்யக்கூடிய நிலத்தை உற்பத்தி செய்யாமல் சும்மா போட்டு வைத்திருக்கிறார்கள் என்றால், அதற்கென்று ஒரு சட்டம் இருக்கிறது. அதைப் பயன்படுத்தி நிலத்தைப் பறிப்பதற்கு வாய்ப்பு இருக்கிறது. இப்போது அந்தச் சட்டம் இருக்கிறது. அதைப் பயன்படுத்துவதற்கு நாம் தயாராக இருக்கிறோம். அப்படிப்பட்ட ஒரு நிலை இருக்குமானால், நான் பரிசீலிக்கத் தயாராக இருக்கிறேன். ஆனால் இந்தத் தீர்மானத்தை ஏற்றுக் கொண்டால், இது அரசாங்கம் போட்டிருக்கிற நிலச் சீர்திருத்தச் சட்டத்தின் கீழ் வராது. நிச்சயம் அந்தச் சட்டத்திலுள்ள மார்க்கெட் வேல்யுக்குக் குறைவாக ஒரு சட்டம் போட முடியாது. அப்படிச் செய்து ஆபத்திலே நாம் மாட்டிக்கொள்ளக்கூடாது. புள்ளிவிவரங்கள் எல்லாம் தந்ததற்குப் பின்னாலே, அதுகுறித்துப் பரிசீலிக்கலாம். ஆனால் உற்பத்தி செய்யாமல் நிலத்தை நிலச் சுவாந்தார்கள் வைத்திருந்து, அதை யாருக்கும் விற்க முடியாமல், அதை வைத்திருப்பதைவிட அதை விற்றுவிட்டால் பரவாயில்லை என்று உற்பத்தி செய்யாமல் வைத்திருந்தால், அரசாங்கமே அந்த நிலத்தைப் பறிமுதல் செய்து, அரசாங்கமே சொந்தச் சாகுபடி செய்ய வாய்ப்பு இருக்குமா என்று பரிசீலிப்பது நியாயம் என்று கருதுகிறேன். நான் சொல்லுவது தவறாக இருக்குமானால், அதற்கு வேறு காரணங்கள் இருக்குமானால், அந்தக் காரணங்களை எல்லாம் சொன்னால், நாம் பரிசீலிப்பதற்குத் தயாராக இருக்கிறோம். தீர்மானத்தை ஏற்றுக்கொண்டால், அது அரசாங்கத்தை ஆபத்திலே கொண்டுபோய்விடக்கூடும். ஆகவே வேறு பரிகாரம் சொன்னால், அதை ஏற்றுக்கொள்ளத் தயாராக இருக்கிறோம்.

1975 நவம்பர் 6]

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : துணைத் தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்களுடைய பதில் இந்தமாதிரி இருக்கலாம் என்றுதான் நான் சொல்லலாம். மதிப்பிற்குரிய நண்பர் திரு. கணபதி அவர்கள் சொன்னார்கள். தனிப்பட்ட முறையிலே குறைந்த அளவாக லட்சக்கணக்கான பேர் நிலங்களை வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அதை அவர்களே சாகுபடி செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள். தஞ்சை மாவட்டத்தைப் பொறுத்தவரையிலே, பண்ணையாள் சட்டம் இருக்கிறது. அதிலே சில கட்டு திட்டம் இருக்கிறது. uneconomic holding என்று அமைச்சர் அவர்கள் சொன்னார்கள். uneconomic holding என்ற அளவிலே, ஒரு ஆண்டிற்கு உற்பத்தியிலிருந்து ஊதியம் பெறக்கூடிய நிலை இல்லாத காரணத்தாலே, அவர்களுக்குப் பயன் இல்லாத நிலைமை இருக்கிறது. அவர்கள் பாடுபடுவதற்குத் தகுந்த ஊதியம் வராமல் இருக்கிறது. தஞ்சை மாவட்டத்திலே மற்ற மாவட்டங்களைவிட நெல் விலை பாதிக்குப் பாதி குறைவாக விற்கிறது. அது அமைச்சர் அவர்களுக்கும் தெரியும். ஆகவே இவ்வளவு வேலை செய்துவிட்டு பயன் இல்லாத நிலையிலே விவசாயிகளுக்குச் சோர்வு ஏற்படுவது வழக்கம். அது வியக்கத்தக்கது அல்ல. அந்த நிலையிலே அவர்கள் நிலத்தைக் கொடுத்து விடுகிறேன் என்று சொன்னால், அந்த நிலத்திலிருந்து வருமானம் வரும் என்று நினைப்பவர்கள்தான் அதை வாங்க முன்வருவார்கள். தஞ்சை மாவட்டத்திலே உள்ள பண்ணை நிலங்களைப் பொறுத்தவரையிலே, வாங்குவோர் யாரும் இல்லை என்ற நிலைமை கடந்த ஓராண்டுக் காலமாகவே இருந்து வருகிறது என்பதை மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்களுக்குச் சொல்லக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். மற்ற மாவட்டங்களில் எப்படி இருக்கிறது என்பது எனக்குத் தெரியாது.

உதாரணத்திற்குச் சொல்ல வேண்டுமென்றால், எனக்கு திருத்துறைப்பூண்டி தாலுக்காவில் 15 ஏக்கர் நிலம் இருக்கிறது. அந்தப் பண்ணை நிலத்தில் எனக்கு ஏக்கருக்கு 200 ரூபாய் அளவிலேதான் வருமானம் வருகிறது. அந்த நிலத்தினுடைய மொத்தப் பெறுமானம் 1 லட்ச ரூபாய். ஆனால் அதை வங்கியிலே போட்டால், 5 ஆயிரம் ரூபாய்கூட கிடைக்காத நிலை இருக்கிறது. ஆகையால் அந்த நிலத்தை விற்றுவிட்டு பணத்தை வங்கியிலே போடலாம் என்ற எண்ணம் வருவது யாருக்கும் இயற்கை. ஆனால் அதை வாங்குவோர் இல்லை. இந்தப் பிரச்சினை பற்றித்தான் மதிப்பிற்குரிய நண்பர் திரு. ஆறுமுகசாமி அவர்களும் என்னிடத்திலே சொன்னார்கள். அவருக்குக் கிட்டத்தட்ட 10 ஏக்கர் நிலம் இருக்கிறது. அரசியலில் ஈடுபட்ட நேரம் போக, மற்ற நேரங்களில் நேரடியாகச் சாகுபடியில் ஈடுபட்டிருப்பவர். இந்தத் தீர்மானத்தை அரசாங்கம் ஏற்றுக்கொண்டு, அரசாங்கம் நிலத்தை எடுத்துக்கொள்ளுமானால், இன்றையதினமே நான் அரசாங்கத்திற்கு என்னுடைய நிலத்தைக் கொடுத்து

(திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்)

[1975 நவம்பர் 6]

விடத் தயார் என்று ஆளுநர் காங்கிரஸைச் சேர்ந்த அவர்களே சொன்னார்கள். அதே சமயத்தில் மதிப்பிற்குரிய நண்பர் திரு. கணபதி அவர்களும் சொன்னார்கள். 'என்னுடைய குடும்பத்தில் அண்ணன் தம்பிகளுக்குச் சேர்த்து 35 ஏக்கர் நிலம் இருக்கிறது. உறுவினர்களுடைய நிலமும் சேர்த்து 105 ஏக்கர் இருக்கிறது. அதை மொத்தமாக அரசாங்கத்திற்குக் கொடுத்துவிடத் தயாராக இருக்கிறோம். அவ்வளவும் பண்ணை நிலம்' என்று சொன்னார்கள். ஆக, இந்த அவையிலே உறுப்பினர்களாக இருக்கக்கூடிய 3 பேரே அதற்குச் சாட்சி. ஆகவே அந்த அளவிலே நிலத்தைக் கொடுக்க நாங்கள் தயாராக இருக்கிறோம் என்பதை அமைச்சர் அவர்களிடத்திலே சொல்ல விரும்புகிறேன். மேலும் பல நிலச்சுவாந்தார்கள், 'அரசாங்கமே நிலத்தை எடுத்துக்கொள்கிறது என்று சொன்னால், எங்களுடைய 5 ஏக்கர், 10 ஏக்கர் நிலத்தை அரசாங்கத்துக்குக் கொடுத்துவிட்டு வேறு வேலை செய்யலாம்' என்று பல இடங்களிலே சொல்லி, அந்த அடிப்படையில்தான் சுதந்திரா கட்சியைச் சேர்ந்தவனாகிய நானே தைரியத்தோடு இந்தத் தீர்மானத்தைக் கொண்டுவந்திருக்கிறேன். அவர்கள் அந்த அபிப்பிராயத்தைச் சொல்லாவிட்டால், நானும் இங்குவந்து சொல்லி யிருக்கமாட்டேன். ஏனென்றால் அமைச்சர் அவர்கள் ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடும் என்ற கருத்து எனக்கு இருந்தது. அப்படி ஏற்றுக்கொண்டால், என்ன நடக்கும் என்பதை அமைச்சர் அவர்கள் சொன்னார்கள். சாகுபடி செய்யா மலிருந்தால், அரசாங்கமே அந்த நிலத்தை எடுத்துக்கொள்ளும் என்று சொன்னார்கள். அதையேதான் நாங்களும் சொல்லுகிறோம். அரசாங்கமே எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்றுதான் சொல்லுகிறோம். ஆகவே அந்த நிலைமையை நாங்கள் ஆதரிப்போமே தவிர, அதிலே பய உணர்ச்சி ஏற்படவில்லை. கையைவிட்டு நிலம் போனால் போதும் என்ற அளவிலேதான் நான் சொன்னேன்.

குத்தகை நிலத்தைப்பற்றி மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. கணபதி அவர்கள் சொன்னார்கள். அதிலே எனக்கு எந்தவிதமான ஆட்சேபணையும் இல்லை. அது சம்பந்தமான செலக்ட் கமிட்டியிலே நானும் ஒரு உறுப்பினரை இருந்தேன். அப்போது நாங்கள், "கிட்டத்தட்ட 95 சதவீத நிலச்சுவாந்தார்கள் குத்தகை நிலங்களைக் கொடுத்துவிடத் தயாராக இருக்கிறோம், அப்படிக் கொடுக்கிறபோது எங்களுக்குப் பணமாகக் கொடுத்து விடுங்கள்" என்று கேட்டோம். கொடுக்க மாட்டோம் என்று யாரும் சொல்லவில்லை. நிலத்தைக் கொடுக்கிறபோது, பணத்தைக் கேட்பது இயற்கை. முதன் முதலாக நாம் என்ன சட்டம் போட்டோம்? 'அந்த நிலத்தை உங்களிடமிருந்து எடுத்துக்கொண்டு அதை உரிய அதிகாரிகளிடம் கொடுத்துவிட்டு, 10 ஆண்டு காலத்திற்கு, ஒவ்வொரு ஆண்டாக குத்தகைதாரர்களிடமிருந்து நீங்கள் பெற்றுக்கொள்ளுங்கள்' என்று

1975 நவம்பர் 6]

(திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்)

சொன்னோம், இப்போது நிலம் உடமையாக இருக்கும்போதே, குத்தகைதாரரிடமிருந்து எதுவும் சரியாக வருவதில்லை. சமயத்திலே அரசாங்கமே ஒன்றிரண்டு ஆண்டுகள் குத்தகை கொடுக்க வேண்டாம் என்று வஜா செய்துகொண்டிருக்கிறது. குத்தகைதாரர்களிடமிருந்து வசூல் செய்ய முடியாத நிலையிலே யார் கேட்பார்கள்? அப்போதும், 15 ஏக்கர் உச்சவரம்பு வைத்துவிட்டு, பூண்டி வாண்டையார், வி. எஸ். தியாகராஜ முதலியார் போன்றவர்களுடைய ஆயிரக்கணக்கான ஏக்கர் நிலங்களை எல்லாம் அரசாங்கம் வாங்கிக்கொண்டு அவர்களுக்கெல்லாம் 'பாண்டு' கொடுத்து விட்டு, 15 ஏக்கருக்குக் குறைவாக உள்ள சிறு நிலச் சொந்தக்காரர்களிடத்திலே 'ஒவ்வொரு வருடமும் குத்தகை தாரர்களிடமிருந்து வாங்கிக் கொள்ளுங்கள்' என்று சொல்வது நியாயம் இல்லை என்ற கருத்தைத்தான் சொன்னோம். அந்தக் கமிட்டியிலே இருந்தவர்கள், "நிலச் சொந்தக்காரர்களுக்கும் குத்தகைதாரர்களுக்கும் இடையே எந்தவிதமான தாவரவும் தேவையில்லை. ஒரேமூட்டாக பணத்தைக் கொடுத்து விடுங்கள்" என்று சொன்னார்கள். 'எங்களுக்கு விவாக ரத்து வேண்டும்' என்ற வார்த்தையைத்தான் கம்யூனிஸ்ட் உறுப்பினர்களாக இருந்தவர்கள் சொன்னார்கள். 'நாங்களும் விவாக ரத்து போடுகிறோம், அவர்களும் விவாக ரத்து போடுகிறார்கள்.' கலாவினுக்கும் விவாக ரத்து தேவை, மனைவிக்கும் விவாக ரத்து தேவை. இடையிலே அரசாங்கம் ஒரு சரியான முடிவை எடுக்க வேண்டும்...

(பிற்பகல் 6-10)

மாண்புமிகு திரு. செ. மாதவன்: இரண்டு பேருக்கும் அரசு பணம் கொடுக்க வேண்டும்.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்: பணத்தை அரசாங்கம் கொடுக்க வேண்டுமென்று சொல்லவில்லை. அரசாங்கம் நிலச் சீர்திருத்தச் சட்டத்தின்கீழ் எடுத்துக் கொண்டுள்ள நிலங்களுக்கு 'பான்ட்' கொடுத்திருக்கிறது. அரசாங்கம் இப்போது பொறுப்பு ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறது. யாரிடமிருந்து நிலத்தை வாங்கிக்கொண்டார்களோ அவர்களுக்கு "பான்ட்" கொடுத்துவிட்டு, நிலத்தை யாருக்குக் கொடுத்தார்களோ அவர்களிடமிருந்து பணத்தை வசூல் செய்கிறது. பெரிய நிலச்சுவாந்தார்களுக்குச் செய்ததை, சிறிய நிலச்சுவாந்தார்களுக்கும் செய்ய வேண்டுமென்று சொல்கிறோம். பணம் கொடுக்க மாட்டோம்; நிலத்தை மட்டும் எடுத்துக்கொள்வோம் என்று சொன்னால், அதற்கு யாரும் தயாராக இருக்க மாட்டார்கள். அதைத்தான் நாங்கள் சொல்கிறோம். அமைச்சரவர்கள் இது நிலச் சீர்திருத்தம் என்ற அடிப்படையில் வராதென்று சொல்கிறார்கள். எந்த அடிப்படையானாலும், நிலச் சீர்திருத்தமாகத்தான் இருக்க வேண்டுமென்பதில்லை. அரசாங்கம் நினைத்தால், எப்படி வேண்டு

(திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்)

[1975 நவம்பர் 6]

மாணவரும் செய்யலாம். சட்டம் இயற்றினால், என்ன செய்வது என்று அமைச்சரவர்கள் கேட்டார்கள். மனப்பூர்வமாகக் கொடுக்கிறோம்; ஏற்றுக்கொள்ளுங்கள் என்றுதான் சொல்லுகிறோம். இதனால் அரசுக்கு உபரி நிலம் நிறையக் கிடைக்கும். நிலச் சீர்திருத்தச் சட்டத்தின்கீழ் ஒரு லட்சம் ஏக்கர்கள் வந்ததென்றால், இப்போது இதன் அடிப்படையில் லட்சக் கணக்கான பட்டாதாரர்கள் நிலங்களைக் கொடுத்தால், கிட்டத்தட்ட 4 லட்சம் ஏக்கர்கள் தமிழ் நாட்டில் கிடைக்கும். எனவே மொத்தம் 5 லட்சம் ஏக்கர்கள் கிடைத்தால், ஒரு லட்சம் பேர்களுக்குக் கொடுக்கலாம். நிலமற்ற விவசாயிகளுக்குக் கொடுக்க முடியும். இப்போது 45 லட்சம் நிலமற்ற விவசாயிகள் இருக்கிறார்கள். அவர்களில் இன்னும் ஒரு லட்சம் பேர்களுக்குக் கொடுக்க முடியும். இது எல்லோருக்கும் நல்லது. இந்த அரசு நல்ல முறையில் நிலச் சீர்திருத்தச் சட்டத்தை நிறைவேற்றியிருக்கிறதென்ற கருத்தையொட்டித்தான் இதைச் சொல்கிறோம். எனவே இந்த நிலங்களை அரசாங்கம் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு, என்னுடைய தீர்மானத்தை அரசாங்கம் மறு பரிசீலனை செய்ய வேண்டுமென்றும் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. செ. மாதவன் : இந்தத் தீர்மானத்தை முதலில் பார்த்த போது, அரசாங்கத்தைக் கிண்டல் பண்ணுவதற்காகக் கொண்டு வரப்பட்டுள்ளதென்று நினைத்தேன். இப்போது உறுப்பினர்களின் கருத்துக்களைக் கேட்டதும் அப்படியல்லவென்று நம்புகிறேன். இங்கேயுள்ள மூன்று உறுப்பினர்களின் நிலங்களை—சொந்தச் சாகுபடியில் உள்ள நிலங்களை—வாங்குவதற்கு ஆள் இல்லாமல் இருப்பதால், அவற்றை அரசாங்கமே முன்வந்து, உழவர்களுக்கு வாங்கிக் கொடுத்தால், உற்பத்தி பெருகுமே என்ற நல்ல எண்ணத்தைச் சொன்னார்கள். பண்ணைக்காரர்கள் வைத்துக்கொண்டிருக்கும் நிலங்களையெல்லாம் எந்தவிதமான பணமும் பெறாமல் ஏழைகளுக்குக் கொடுக்க வேண்டும். சொத்து இல்லாத சோஷலிசக் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள் திரு. ஆறுமுகசாமி அவர்கள். அவர்களும் எந்தவிதமான காம்பன்சேஷனும் இல்லாமல் கொடுக்க முன்வருவார்களென்று நினைக்கிறேன்.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : அரசாங்கத்திற்கு ஒரு பிரச்சினையைக் கொண்டு போக வேண்டுமென்பது எங்களுடைய நோக்கமல்ல. அதே போன்று அரசாங்கமும் உறுப்பினர்களுக்கு ஒரு பிரச்சினையைக் கொண்டுவர வேண்டுமென்பதும் எங்களுடைய கருத்தல்ல. நாங்கள் சிறிய நிலச்சுவாந்தாரர்கள்.

திரு. எம். ஆறுமுகசாமி : இதுபோல் ஒரு சட்டத்தைக் கொண்டுவருவதற்கு அரசாங்கம் தயாராக இருந்தால், நான் இன்றைக்கே எவ்விதக் காம்பன்சேஷனும் இல்லாமல் கொடுக்கத் தயாராக இருக்கிறேன்.

1975 நவம்பர் 6]

மாண்புமிகு திரு. செ. மாதவன் : சட்டம்கூடக் கொண்டுவர வேண்டுமென்பதில்லை. நாளைக்கே சர்வே நம்பரைச் சொல்லி, அதை இனாமாகக் கொடுக்கிறேன் என்றால், நடவடிக்கை எடுக்கத் தயாராக இருக்கிறோம். இப்போது மூன்று நண்பர்கள் தங்களுடைய நிலங்களை வாங்க ஆளில்லை என்று சொல்லுகிறார்கள். இது பத்திரிகையில் வருமென்று நினைக்கிறேன். ஏராளமான நிலங்கள்...

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : ஏராளமான நிலம் என்று சொல்லும் வாதத்தை நான் ஆட்சேபிக்கிறேன். நிலச் சீர்திருத்தச் சட்டத்தின் அடிப்படையில் 15 ஏக்கர்களுக்குள்ளாக வைத்துக்கொண்டிருக்கும் சிறிய நிலச்சுவாந்தார்கள் தான்.

மாண்புமிகு திரு. செ. மாதவன் : 15 ஏக்கருக்கு உள்ளாக வைத்திருக்கும் நண்பர்கள் இதற்குத் தயாராக இருக்கிறார்கள். எனவே அவர்களுடைய நிலத்தை வாங்க ஆளில்லை என்ற செய்தி பரவிவிடும். தமிழ் நாடு முழுவதும் அப்படி நிலங்களை வைத்துக்கொண்டிருக்கிற விவசாயிகள் இருக்கிறார்களா என்பது இதன்மூலம் மக்களுக்குத் தெரியும். உண்மையில் தமிழ் நாட்டில் இப்படிப்பட்ட நிலை இருந்தால், அதைப் பரிசீலிக்க வேண்டும். தேவையில்லாத வர்களிடம் இருக்கும் நிலங்களை வாங்கி, உழுகின்ற உழவர்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டுமென்று சொல்கிற கருத்து நியாயமானதுதான். அதைக் கொள்கையளவில் ஆதரிக்கிறோம். என்றாலும், அது உண்மை என்பதை தைரியமாக ஒப்புக்கொள்ள முடியவில்லை. மூன்று மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் சொல்வதால், அதை நம்ப வேண்டிய சூழ்நிலையில் இருக்கிறேன். தமிழ் நாடு முழுவதும் இப்படிப்பட்ட கொள்கைக்கு ஆதரவு கிடைத்தால், அரசாங்கம் அதற்கு மாற்றுப் பரிகாரம் செய்ய யோசிக்குமென்று கூறி, இப்போது இந்தத் தீர்மானம் தேவையில்லையென்று சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் : மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. சுவாமிநாதன் அவர்கள் தம்முடைய தீர்மானத்தை வலியுறுத்துகிறாரா?

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : துணைத் தலைவரவர்களே, நான் என்னுடைய தீர்மானத்தை வலியுறுத்தவில்லை.

தீர்மானம், அலையின் அனுமதியுடன், திரும்பப் பெறப்பட்டது.